

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **Dundee, v. o. s.**, IČ 25878034, Temenická 29, Šumperk, proti žalovanému: **Finančnímu ředitelství v Ostravě**, se sídlem Na Jízdárně 3, 709 00 Ostrava, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 8. 2004, č. j. 2381/130/2004, vedené pod sp. zn. 22 Ca 463/2004, o námitce podjatosti vznesené vůči soudcům Krajského soudu v Ostravě JUDr. Monice Javorové, JUDr. Miroslavě Honusové, JUDr. Iloně Lövyové a Mgr. Tomáše Zubka,

t a k t o :

Soudci Krajského soudu v Ostravě JUDr. Monika Javorová, JUDr. Miroslava Honusová, JUDr. Ilona Lövyová a Mgr. Tomáš Zubek **nejsou vyloučeni** z projednávání a rozhodování o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě ze dne 20. 8. 2004, č. j. 2381/130/2004, vedené pod sp. zn. 22 Ca 463/2004.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou dne 8. 11. 2004 se žalobce domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu v Šumperku ze dne 5. 11. 2003, č. j. 116222/03/398912/1788, vydané ve věci stanovení nároku na vrácení spotřební daně z uhlovodíkových paliv a maziv za zdaňovací období prosinec 2002.

Návrhem podaným v zákonné lhůtě uplatnil žalobce námitku podjatosti vůči ve výroku uvedeným soudcům Krajského soudu Ostravě. Důvod podjatosti pak spatřuje v tom, že rozhodnutí soudu již zná z rozsudků č. j. 22 Ca 447/2004 - 29, č. j. 22 Ca 331/2004 - 31, které pokládá za nekompetentní a nesmyslné a vynesené s cílem zesměšnit a poškodit oprávněného žalobce. Dále konstatoval, že z těchto důvodů se nehodlá zúčastňovat takovýchto podivných praktik některých pracovníků soudu – údajně nezávislých, které jsou mu známy z médií a jsou v této společnosti hojně užívány. Žalobce také konstatoval, že nestojí o další zesměšňování, protože nemá žádnou důvěru ve složení senátu, který takto účelově rozhoduje v neprospěch oprávněného.

Ve svém vyjádření k podané námitce podjatosti všichni jmenovaní soudci uvedli, že k účastníkům a k věci nemají žádný vztah, znají je pouze z úřední činnosti a necítí se být podjatí.

Při posouzení důvodnosti námitky podjatosti vycházel Nejvyšší správní soud z § 8 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“), podle kterého jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování

věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce však nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech. Rozhodnutí o vyloučení soudce z důvodů uvedených v § 8 s. ř. s. představuje výjimku z ústavní zásady, podle níž nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci s tím, že příslušnost soudu i soudce stanoví zákon (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Tak, jak zákon tuto příslušnost stanovil, je tato zásadně dána a postup, kterým je věc odnímána příslušnému soudci a přikázána soudci jinému, je nutno chápat jako postup výjimečný. Vzhledem k tomu lze vyloučit soudce z projednávání a rozhodnutí přidělené věci jen vskutku výjimečně a z opravdu závažných důvodů, které mu reálně brání rozhodnout v souladu se zákonem nezaujatě a spravedlivě.

Jde-li o důvody uvedené v první větě § 8 odst. 1 s. ř. s., tak je třeba uvést, že poměr k věci může vyplývat především z přímého zájmu soudce na projednávané věci, tedy zejména v případech, kdy by mohli být rozhodnutím soudu přímo dotčeni on nebo osoby jemu blízké ve svých právech. Soudcův poměr k účastníkům nebo k jejich zástupcům může být založen především příbuzenským nebo jemu obdobným vztahem, může jít také o vztah ekonomické závislosti. Takové důvody zjevně dány nejsou a žalobce je ani nenamítal.

Žalobce možnou podjatost spatřuje v tom, že se shora uvedení soudci podíleli na rozhodování věcí vedených u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 22 Ca 447/2004, a sp. zn. 22 Ca 331/2004. Touto námitkou tak žalobce zřejmě směřuje do věty druhé předmětného ustanovení (tj. vyloučení soudce z důvodu jeho podílu na předchozím soudním řízení). Smysl a účel tohoto ustanovení spočívá ve vyjádření principu instanční oddělenosti řízení před jednotlivými funkčně příslušnými soudy jako záruky vnitřní nezávislosti soudní soustavy, a tím i práva každého na spravedlivý proces. S ohledem na specifika správního soudnictví je nutno pojem „předchozí soudní řízení“ interpretovat tak, že tutéž věc nemůže u krajského soudu a poté u Nejvyššího správního soudu projednávat a rozhodovat stejný soudce. Totožnost věci pak bude dána totožností účastníků a předmětu řízení (předmětem řízení zde je přezkoumání určitého správního rozhodnutí). V daném případě není naplněna podmínka instanční nadřízenosti, neboť uváděná řízení byla, resp. jsou, vedena u téhož soudu. K této problematice se již vyjadřoval i Nejvyšší správní soud, který ve svém rozhodnutí ze dne 19. 3. 2003, č. j. Nao 2/2003 - 18, uveřejněném pod č. 53/2004 Sb. NSS, uvedl, že *podíl soudce na rozhodování v „předchozím soudním řízení“ ve smyslu § 8 odst. 1 s. ř. s., který zakládá důvod pro jeho vyloučení, se týká rozhodování ve stejné věci u soudu nižšího stupně; „předchozím soudním řízením“ není řízení v jiné soudní věci, byť by se i týkala těchž účastníků.*

Ze všech těchto důvodů pak Nejvyšší správní soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. května 2006

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu